

3. Димченко О.В., Бубенко П.Т., Кашпур А.Д. Управління системною модернізацією та розвитком житлово-комунальних підприємств : монографія / О. В. Димченко, П. Т. Бубенко, А. Д. Кашпур. – Харків : ХНУМГ, 2014. – 237 с.

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ТА ДІАГНОСТИКА ІННОВАЦІЙ В БУДІВЕЛЬНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

О. С. САЛТАНОВА, викл.

Житлово – комунальний коледж

Харківського національного університету міського

господарства імені О. М. Бекетова

61033 м. Харків вул. Шевченка, 233-а

saltanova503@gmail.com

Економічні зміни сьогодні здійснюються в умовах, коли ще не склалися ринкові відносини та інфраструктура інвестиційно-будівельної діяльності, а будівельний комплекс недостатньо рефлексивний до змін в інвестиційній ситуації, у перехідний період обсяг державних інвестицій різко зменшується, а інші інвестиційні джерела використовуються слабо через відсутність достатніх нагромаджень у підприємств, високу відсоткову ставку за кредит, вплив капіталу в комерційну сферу.

Істотне зменшення інвестиційно-будівельної активності обмежує можливості самофінансування науково-технічного розвитку підприємств і організацій будівельного комплексу. До того ж неадекватна інфляції амортизаційна політика призвела до знецінення амортизаційних відрахувань, що були джерелом підтримки технічного рівня. Значна залежність науково-технічного розвитку будівельного комплексу від обсягів інвестицій зумовлює необхідність аналізу і обліку впливу обсягів інвестицій на формування технічного рівня продукції, технологій, засобів і предметів праці в будівельному комплексі. Зазначимо, що на підприємствах усіх форм власності підвищено обсяги будівництва: колективної форми – на 10,3 % (ними виконано три чверті загального обсягу будівництва), державної – на 3,2 (22,1 % загального обсягу), приватної – на 25,2 % (2,5 % загального обсягу).

Економічна природа інноваційної діяльності полягає в тому, що інновація є засобом і стимулом підприємництва, фактором економічного зростання. Ключовим напрямком інтенсифікації будівництва є активізація інноваційної діяльності. Інноваційна діяльність у будівельному комплексі полягає у постійному творчому пошуку і реалізації можливостей інтенсивного розвитку всіх сфер будівельної діяльності. Формою організації інноваційної діяльності є нововведення – процес створення і впровадження науково-технічних досягнень (НТД). Обов'язковою економічною умовою для нововведення є доведення ідеї до практичного використання й одержання прибутку, тобто перетворення ідеї в товар. Однією з найважливіших проблем регулювання інноваційної діяльності в будівництві є проблема ув'язування НТД з організаційно-економічним

механізмом його впровадження. Як правило, нововведення не бувають одиничними, частіше виникає потреба у впровадженні низки нововведень (феномен "пучка" нововведень). Так, незважаючи на недостатню рефлексивність будівельного комплексу, протягом тривалого періоду поступово оновився арсенал технологій практично в усіх галузях будівництва. Поява нових типів будинків і споруджень, зміна технологій на всіх будівельних ділянках (від підготовки територій під будівництво до їх благоустрою після його закінчення) разом з організаційно-економічними нововведеннями підготували ґрунт для утворення нового технологічного укладу в будівельному комплексі. Закріплення прогресивних зрушень у виробничих силах будівельного комплексу, створення адекватних організаційно-економічних умов для їх розвитку є метою інноваційної стратегії в будівельному комплексі.

Отже, для досягнення мети інноваційної стратегії в будівельному і комплексі необхідно забезпечити виконання функцій регулювання інноваційної діяльності:

1) на державному рівні: (удосконалення державної звітності з науково-технічних проектів (НТП); інформатизація інноваційної діяльності; оцінювання науково-технічного рівня галузей будівельного комплексу України; науково-технічне прогнозування; конкурсно-контрактне розміщення замовлень на виконання найважливіших науково-технічних проектів);

2) на рівні виробничих структур: (моніторинг, облік і звітність з нововведень; науково-технічний маркетинг; розробка програми розвитку; винахідницька і патентно-ліцензійна діяльність);

3) на рівні інфраструктурного забезпечення: інформаційні, маркетингові, консультативні, інжинірингові, лізингові послуги; посередницькі послуги з реалізації науково-технічної продукції; фінансування і кредитування ризикових інноваційних заходів; страхування інноваційного ризику.

Список використаних джерел:

1. Інноваційні форми регіонального розвитку: навч. посібник / за ред. Стеченко Д. М. – Київ : Вища школа, 2004. – 254 с.
2. Інноваційна стратегія українських реформ / за ред. А. С. Гальчинського, В. П. Семіноженко. – Київ : Знання України, 2010. – 336 с.